

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — БЕЛАСТОК — ВІЛЬНЯ

ЗАСНАВАНА ў 1920 Г.

№ 9 (23)

16—23 красавіка 1993 г.

Кошт 5 рублёў

У 1977 г. у Маскве ў адзін дзень адбыліся адразу ТРЫ УСЕСАЮЗНЫЯ ЗЬЕЗДЫ ДЫСІДЭНТАЎ. Успамінае адзін з яго ўдзельнікаў, жыхар Горадні.

Зацемкі пра леташні візіт у Горадню польскага прэм'ера й пра наведваньне вёскі, дзе жывуць землякі ЭЛІЗЫ АЖЭШКІ, праваслаўныя й каталікі.

Міліцыя цяжка даць рады з «МЕДНАЙ ЛІХАМАНКАЙ». Крадзешнікі выяўляюць вялікі спрыт і вынаходлівасьць.

П р а г р а м а
ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ на наступны тыдзень:
Менск — Варшава — Масква.

Эмігранцкі друк Амэрыканская кукуруза

Урад ЗША падарыць Беларусі кукурузы на 19 мільёнаў далараў, а Расеі — пшаніцы й рысу на 102 млн. д., пайфармаваў 12 сакавіка міністар сельскай гаспадаркі Амэрыкі Майк Эспі. Пры гэтым сп. Эспі сказаў, што ўрад ЗША падтрымвае дэмакратычныя рэформы, якія адбываюцца ў Расеі.

Для школьнікаў

У выдавецтве Лернэра выйшла багата ілюстраваная й цудоўна аформленая кніжка для амэрыканскіх школьнікаў пра Беларусь. Гэтая кніжка выйдзе пра кожную з 15 былых рэспублік СССР. На 56 старонках кнігі вялікага фармату, выдадзенай на люксусовай паперы, зьмешчана шмат каляровых здымкаў. У адмысловым слоўнічку школьнікам тлумачацца такія тэрміны, як «Садружнасьць Незалежных Дзяржаваў», «камуніст», «усходнія славяне», «Летува» (гістарычная, якую тварылі летувісы ў Беларусі), «палянізацыя», «русыфікацыя» і інш. Кніжка напісана даволі аб'ектыўна, без вялікіх памылак, якія сустракаліся дый сустракаюцца ў некаторых заходніх публікацыях пра Беларусь. На задняй вокладцы зьмешчаны дзьве беларускія паштовыя маркі: адна з Пагоняй, другая з бел-чырвона-белым сьцягам.

«Беларус», г. Новы Ёрк.

Па пятніцах перад працай я звычайна гляджу ранішняю варшаўскую тэлепраграму «Кава чы хэрбата?» 9-га ў ёй паведамлілі аб нібы папярэджаным замаху на прэзідэнта Валэнсу. Зьбянтэжаны спадар прэзідэнт быццам адказаў журналістам: «Добрыя собе жарты...»

Але тут свой клопат. Днём раней мы даслалі ад рэдакцыі падтрымную тэлеграму спадару Шушкевічу. З другога разу, бо на пошце спачатку не прынялі, бланк быў без пячаткі... Нейкі расейскі клясык растлумачыў, што халопства — найвышэйшая ступень рабства, халоп пачуваецца шчасным, што ён — раб. Паскудна чуешся праз сваю бязраднасьць, калі за цябе ўсю вырашаюць... іншыя.

Памятаю зьдэклівы камэнтар «Газэты Выборчэй» да соймавых дэбатаў пра абарты: маўляў, каб падобныя апантанасьць й зацікаўленьне паслы выяўлялі ва ўсіх іншых пытаннях, дык праца Сойму была б значна больш плённай. У нас сітуацыя падобная.

Шаноўныя спадарыні й спадары!
Газэта «ПАГОНЯ» — гэта зьвесткі з Гарадзеншчыны, Віленшчыны й Беласточчыны. Калі вас цікавіць беларускае жыцьцё ня толькі на Беларусі, але таксама ў Польшчы й Летуве, дык падпішыцеся на нашу газэту! Паўгадавы кошт — 303 рублі, індэкс — 63124. Падпіска прымаецца ў любым паштовым аддзяленьні Рэспублікі Беларусь.

Вялікодны акцэнт

Замест умацоўваць сувэрэнэтэт, яго разбураюць, заўзята, ваяўніча, з аса-лодаю. Своеасаблівы мазахізм. Ужо лепей бы яны паспрачаліся пра абарты.

Калега-сталічнік паведаміў, што ў Менску «Пагоню» чытаюць нават у мэтро. Тэлефанаваў у рэдакцыю «Нашай Нівы», туды таксама нашая газэта трапіла са сталіцы. Сёньня даслаць у суседнюю Вільню 50 паасобнікаў «Пагоні» каштуе больш за 2 тысячы рублёў, у месяц гэта амаль 10 тысяч. Адгарадзіліся плотам.

Увечары пятніцай палякі транслявалі з Рыму ўрачыстасьць шэсьця па «Віа дэ лароса» — крыжовай дарозе. Тысячы людзі з запаленымі свечкамі, мноства мнішак усіх расаў. Наперадзе ступае з крыжам Папа Рымскі, абапал

два ахоўнікі ў цывільным з паходнямі, крокаў праз дзесяць сьледам — сьвятары. Калізей, дзе адбылася ўрачыстасьць, выглядаў відовішчна. Яцэк Москва, сталы карэспандэнт у Рыме, паведаміў, што набажэнства таксама транслявала летувіскае тэлебачаньне.

Велічна гучалі каталіцкія сьпевы. А потым выконвалася фартэп'янная музыка І. Падэрэўскага. Першым прэзідэнтам Польшчы быў вялікі піяніст, праўда нядоўга.

За выхадныя палякі паказалі багата вялікодных сюжэтаў: як фарбуюць і размалёўваюць у сем ях сьвяточныя яйкі, як у касцёле іх сьвечыць. Паглядзеў я таксама зфільмаваную рок-опэру «Ісус Хрыстос — суперзорка», ролю Юды ў якой выконваў мурын. Пілат, які ня хоча крыві, гаворыць людзі: «Ён ваш цар юдэйскі і ён бязвінны». Але натоўп у адказ зарой: «Разкрыжуй яго! Разкрыжуй!» Менскае тэлебачаньне, зрэшты, таксама паказала набажэнства ў касцёле Сьвятога Роха. Вось бадай што і ўсё. Бо касцёл у нас «польскі», нахай ім і застаецца. Мы ж людзі праваслаўныя, рускія, «только язык наш поляками испорчен».

У адным сваім апавяданьні я апісаў тое, як Хрыстос нёс свой крыж. Апавяданьне надрукавалі, але ўвесь кавалак пра пакутніка быў бяз згоды аўтара бязьлітасна выкасаваны. Маўляў, не выпендрывайся, «эрудыт».

С. АСТРАВЕЦ.

В. Дамброўскі

КАРОТКАЕ АПАВЯДАНЬНЕ

Шабельная навала

На золку вільготнае з ночы паветра страсянула выбухамі. Дзьве-тры шрапнэльныя аблачынкі расцэвілі па-над вёскай. Адразу потым раструшчыла гарматным набоем касцельны зван. Цялялі ў званіцу, маючы на ўвазе кулямёт. Выбух раскалоў звонна нава-колье. Птушынай хвалькай выляцелі шыбы ў плябані. Ксёндз на час амаль аглух.

Уланы пакінулі вёску яшчэ ночку.

Ліпень 20-га.

У тэлеграфнай зводцы рэўсавату 16-й арміі з Ваукавыскага павятовага рэўкаму паведамлялі: «Насельніцтва павету з нецярплі-васьцю чакала прыходу савецкай улады. Сустрэча была захапляю-чай. Насельніцтва ідзе насустрач усім патрабаваньням савецкай улады». Адказ быў ляканічным: «Так дзержаць!».

Чырвоная кавалерыя пад зага-дам легендарнага Гаю віхурай наляцела, пашкамотала польскае войска, умянула далей на захад.

У вёсцы з пацярпелай званіцай, у Плябанцах, застаўся за са-вецкую ўладу чырвонаармеец 1-га пралатарскага Пэтраграцкага палку Іван Шубін. Патомны пі-церскі работнік, ліцейшчык. Пал рэўкам была зрэквізавана палова плябані. Іншай больш прыдатнай

пабудовы вёска ня мела.

Свае дзеянні ён пачаў з таго, што па-над уваходам прышпіліў чырвоны лэзунг: «Да здаўствуе савецкая ўласць!». Што рабіць далей, ён ня ведаў. Як агітаваць за савецкую ўладу, ня знаў. У атацы, на кані ўсё яму было ясна. Хапай з похваў шаблю ды сячы. Не пасьпееш — цябе засякуць. І ён пасьпяваў. Пляжыў ненавісных белапалаяў, каб памяталі ягоную піцерскую, Івана Шубіна, руку.

Пакінулі тутка яго выпадкова. У апошнюю хвіліку, калі ўжо коньніца вылятала за ваколіцу, ён трапіў на вока кампалка Ярцаву. Той круціў каня на мейсцы, нешта ліхаманкава кемячы. «Шубін! — абрадаваўся ён. — Астаёшся тут крэпіць савецкую ўласць. Ты мужык граматны, справішся. Па-лучы ў камісара кумач».

Вось і апынуўся Шубін з канём Камунарам, шабляй, стрэльбай ды тузінам сушаніц у запlechным мяшку. І будуй сабе тутка, сярод малазразумелых чужынцаў, сваю ўладу. Аўса каню няма. Добра хоць лужок ёсьць, дзе пасьвіць. Не было чаго есьці самому. І купіць няма на што. Нават невядома, якія грошы мясцовыя бяруць: царскія, польскія ці рабоча-сялянскія. Ды што гадаць. Усё адно за так ніхто ня дасць. Гэта ня Расія-матухна.

Ды Шубін і баяўся прасіць, бо скажучь: савецкая ўлада пачынае з таго, што хлеба просіць.

Праз тры дні з воласьці прые-хаў старшыня вайсковага рэўкаму. Пазнаёміліся. Пакінуў яшчэ кумачу. Зьдзівіўся: «Ты што, Шубін, толькі радзіўся? Хлеб рэквізіра-ваць нужна, ні паміраць жэ цібе. Што там пару буханак. Дом жэ рэквізіраваў. На дзела рэвалю-цыі, — аб'ясні мужыкам. — Ні па-слушаюць — сілком. Ні мне ціба учыць».

Шубін пражыў у Плябанцах колькі часу. Людзі дзіваваліся з яго. Гаворыць па-расейску й па-водзіцца ня як ўсе. У касцёле шапкі ня здымае й мовіць штосьці бязглуздае: «Таварышы трудзя-шчыся жэншчыны, бога нет. Поп экс-плу-а-ці-ру-ет вас, абманам адбірае паследні, потам і крою дабыты грош. Рэлігія ваабшчэ, па меткаму выражэньню таварышча Маркса, опіум для народа». А ўся рэч у тым, што жывучы на падверку ля касцёлу, Шубін і намысьліў сьпяраша зьвярнуць пільную ўвагу на антырэлігійную прапаганду.

Ксёндз надта бедаваў за звон, ня стала як клікаць парафіянаў да ютрані і ўсякага набажэнства.

Настаў дзень, калі разьбітае пад Варшавай чырвонае войска мусіла ўцякаць. Так здарылася, што адступаючыя часткі абмінулі Плябанцы. Пакідаць жа сваю пасаду без загаду Шубін ня мог.

Адной рэчцы ў шыбу рэўкаму застукаець сын вайсковага жабрака Адаська: «Дзядзька чырвонаар-меец! У вёсцы легіянеры...» Шу-

бін па-салдацку хутка абкруціў лыткі анучамі, зашпіліў дзягу, схопіў пад пахі шаблю й сядло. Расчыніў дзверы й выбег на ганак. Тамака яго стрэлі польскія кулі...

Ад таго здарэньня мінула багата часу. Цяпер у Плябанцах сядзіба калгасу. Двухпавярховае праўленьне. Магазын. Піўбар. А ад касцёлу засталіся адныя падмуркі. Людзі зараз у клуб ходзяць. На танцы.

А на вясковым плячку, паміж канторай і касцёлам, стаіць бюст Чапая ў кучомцы, імем якога названы мясцовы калгас. Пра Шубіна ж нейкі і ня ўспомнілі, бо нават прозьвішча ягонага ніхто ня ведаў. Адзіную ў вёсцы вуліцу назвалі таксама Чапаяўскай.

14 кастрычніка 1984 г.

16 красавіка 1993 г.

2

АСОБА І ПАЛІТЫКА

Тры зьезды дысідэнтаў

Дзякуючы намаганьням акадэміка Андрэя Сахарава, ў Маскве летам 1977 года быў праведзены першы ўсесаюзны зьезд дысідэнтаў, які арганізатары назвалі Днём правоў чалавека. Няшмат праўдзівай інфармацыі даведаліся людзі за гэтыя 16 год пасля зьезду, але мы адшукалі аднаго з тых удзельнікаў зьезду, якога ворганы КДБ ня выкінулі за межы былога СССР. Сёньня жыхар Горадні выкладчык музыкі В. К. Радзюнаў дзеліцца сваімі ўспамінамі.

... Скажаць шчыра, гэта ня была разрэкламаваная акцыя. Наадварот, усё праходзіла па законах жорсткай канспірацыі, што дазволіла без перашкод з боку КДБ выканаць шэраг арганізацыйных пастаноў, дзякуючы якім уся акцыя прайшла ў поўным аб'ёме.

Наша дэлегацыя плянавалася з чатырох чалавек, але на беларускім вакзале Масквы мы апынуліся з менскай кампазітаркай Валянцінай Сярых. Тут нас сустрэў сьвятар Дудко й адвёз на канспіратыўную кватэру. Гэта была звычайная трохпакатная хрушчоўка, у якой, як я потым здагадаўся, быў штаб зьезду. Побач са мной сядзеў лекар з Алтаю, усяго было трыццаць чалавек. Пазнаёміліся. Пры знаёмстве ўразіла тое, што фактычна дэлегаты прадстаўлялі ўсю тэрыторыю ад Буга да Курыл.

Рэй вёў спадар А. Агароднікаў, які падрабязна пазнаёміў прысутных з вынікамі працы маскоўскай Хельсінскай групы па назіраньню за парушэньнямі правоў чалавека. Далей ён распавёў пра асуджаных за праваахоўную дзейнасьць, іх колькасць дасягала некалькі тысяч. Усе яны былі пазбаўлены элемэнтарных правоў асуджаных: для іх была забаронена перапіска, атрыманьне паштовак, сустрэчы з роднымі, а часам нават і прагулкі. Далей назваў гэтыя захады гэнэцыдам супраць іншадумцаў, грунтоўчы свае высновы на тым, што ў знак пратэсту палітычныя вязьні нярэдка аб'яўляюць галадоўкі, чым хуценька карыстаецца ахова турмы, знаходзячы ў сваім турэмным кодэксе пастановы, пункты, каб узьдзеінічаць на вязьня шляхам разнастайных забаронаў, нават павелічэньнем тэрміну зьнявольленьня.

Пасля дакладу спадара Агароднікава мы пачалі рыхтаваць рэзалюцыю. Але раптам у кватэру пазванілі,

гаспадар адчыніў: увайшло некалькі чалавек у цывільным. Яны ціха пастаялі, а потым хуценька заблякавалі дзьверы й, дастаўшы пасьведчаньні супрацоўнікаў КДБ, аб'явілі, што ўсе затрыманы. Нас вывялі на вуліцу, дзе ўжо чакалі чорныя «волгі», і павезьлі на Пятроўку. Там пасадзілі ўсіх у нейкі цёмны без вокнаў пакой. Праз хвілін дзесяць пакой аж дрыжэў ад рэлігійных песень. Высока пад стольлю запалілася лямпачка. Да нас увайшоў ідэалаг цэка й пачаў выхоўваць, а ў адказ на гэта мы толькі гучней сьпявалі. Зразумеўшы, што з намі яму не знайсць агульнай мовы, ідэалаг выйшаў.

Праз нейкі час пачаліся допыты. Мяне выклікалі, распыталі адкуль, пачалі палохаць, а потым напямкі прапанавалі супрацоўніцтва. Я адмовіўся. Трымалі нас на Пятроўцы з 12 гадзін дня аж да вечара. Каля Пятроўкі нас сустрэкалі свае, частавалі гарчай гарбатай, кавай, давалі бутэрброды. Затым мяне й яшчэ некалькі сяброў узяў на ноч маскоўскай калегі. Раніцой цішком разам з гаспадаром, каб ня выклікаць увагі, прыехалі на іншую кватэру. Тут працягвалі працу далей, абмяркоўвалі варыянты супрацоўніцтва, распаўсюджваньня дысідэнтскай літаратуры, вышуквалі магчымасьці яе памнажэньня.

Раніцой наступнага, ужо трэйцяга дня нашай працы, ўдзельнікі зьезду паехалі ў нейкі падмаскоўны сабор, дзе адбылося набажэньства, на якім прысутнічалі ўсе лідэры апазыцыйнага руху. Мяне непакоіла пытаньне, чаму КДБ не перашкаджае вольнаму руху. Другі дзень працаваць зьезд. Зьвярнуўся да сьвятара Дудко й даведаўся вольна: калі рыхтаваўся зьезд, яго арганізацыйны камітэт прадугледзіў амаль усе магчымыя хітрукі КДБ. Таму, каб ахоўка не змагла яго

разагнаць, было вырашана распачаць зьезд на некалькіх кватэрах. Адну групу ўзначаліў Агароднікаў, другую — А. Сахараў, трэцюю — Дудко й г. д. Калі нас першых арыштавалі, група Андрэя Сахарава выйшла на дэманстрацыю пратэсту, пачала тэлефанаваць у пасольствы ЗША, Вялікабрытаніі, нават дазваніліся да ААН. Дзякуючы сучасным захадам акадэміка Сахарава, яго міжнароднаму аўтарытэту, у Крэмль пасыпаліся званкі з многіх міжнародных гуманітарных арганізацый і амбасад. Відаць, КДБ пад гэтым ціскам спыніў сваю акцыю і болей нам не перашкаджаў, а проста назіраў з боку. Дысідэнтскі рух — гэта барацьба, умелая, няроўная барацьба творчай супольнасьці, інтэлектуалаў, проста людзей, якія

жадалі быць вольнымі.

Праз некалькі месяцаў пасля зьезду мяне звольнілі з працы. Я працаваў тады выкладчыкам у музычнай вучэльні. Зрабілі надзвычай нетыпова. Раніцой мяне на працу выклікаў дырэктар. Калі я прыйшоў, у дырэктарскім кабінэце сядзелі двое незнаёмых, якія дасталі паперы, дзе былі занатаваны мае прыгоды ў Маскве. Праз гадзіну я быў звольнены, але яшчэ ня раз езьдзіў да Масквы, удзельнічаў і ў наступным зьездзе, на якім, дарэчы, адбыўся раскол. Зараз, калі праз пэўны час аналізую вынікі расколу, прыходжу да высновы, што гэта атрымалася таму, што ў руху было шмат накірункаў. Фактычна пераблыталася ў ім амаль усе: і рэлігія, і атэізм, і прагрэсіўная думка. Яны не маглі існаваць побач, бо выключалі адна другую.

Г. ЛІСТАПАДЗКІ.

Рэфлексіі

Беларусь, мая старонка...

На мінулым тыдні заязджаў да мяне сявак з Пецярбурга. Дагэтуль ён гасьцяваў у сваёй маці на Гарадзеншчыне.

Ляжаў цэлую гадзіну на маёй канапе, глядзеў у столь і аб нечым сумна думаў. Урэшце, калі селі палуднаваць, падзяліўся за мною сваімі турбамі: недзе там за тысячы кіламетраў, у Расеі, дзе зараз жыць значна цяжэй, чым у нас, падсвядома цепліцца надзея, што жыве хоць Беларусь, такая далёкая і родная, зусім адрозная ад Расеі. Прыемна нават тое, калі прыязджаюць людзі з Беларусі і распавядаюць, што там папросту ёсьць малако, мяса, танны хлеб, што там не страляюць, не мітынгуюць, а працуюць.

А зараз... зараз пабыў сам і пабачыў...

З райцэнтра да вёскі не дабрацца. Аўтобусы ня ходзяць, хіба ўжо цэлы год. Крама працуе толькі ў тыя дні, калі завозіць хлеб. Паўсюдна ў вёсцы стаяць і гніюць адзінокія хаты. Няма нават аніводнага каня, а хутка садзіць бульбу.

Пайшоў за тры кіламетры ў суседнюю вёску, каб купіць для маці ў краме грэчку: на рукі па чатыры

кілаграмы. Дабіраўся пешкі разам з тутэйшымі пэнсіянерам. Выкупілі ўрэшце, прынеслі, намучыліся, а ўвечары на машыне прыехала прадаўшчыца, забірае назад гэтую грэчку і вяртае грошы. Затэлефанаваў з райцэнтра: кажучы, памыліліся, ні туды накіравалі...

МЫ — РАЗАНСКІЯ

Самыя першыя дні вясны выдаліся цёплыя, зьявілася надзея, што хоць надвор'е некалькі падтрымае дух. Да зарплаты яшчэ больш чым тыдзень, а грошы ўжо скончыліся.

У прыватнасьці краме не адпускаюць прадуктаў без пашпартаў. Побач з прылаўкам адна жанчына сьлёзна просіць прадаць хоць два дзесяткі яек і працягвае расейскія грошы. Спрабую яшчэ раз пасля прадаўшчыцы тлумачыць, што ў нас за гэтыя рублі ўжо не прадаюць. Ізноў сьлёзы, — а як жа быць, што рабіць, калі толькі дзеля харчоў прыехала.

А ехала, дарэчы, аж з Латвіі, дзе значна ўсё даражэй, дзе на працы скарацілі, таму што не валодае мовай, а вучыць ня хоча. Ехаць адтуль ня ведае куды, бо нарадзілася ў Рызе, хоць бацькі самі з Рязані.

М. М.

Кіраўнічы каапэратыў

Няблагое выйсьце для падвышкі свайго заробку знайшло кіраўніцтва другой стаматалагічнай паліклінікі Горадні. Нядаўна тут быў створаны каапэратыў для аказаньня разнастайных платных паслуг, у штат якога ўвайшлі тры загадчыкі аддзяленьняў, галоўная мэдыцынская сястра й сам загадчык паліклінікі.

(УЛАСН. ІНФ.)

● Пошта

25 сакавіка ў Наваградку

Гандлёвы вакзал

Праз якую-небудзь гадзіну пасля маскоўскага цягніка да пэрону падышоў цягнік з Польшчы, і ўсё зноўку паўтарылася. Насустрэч прыездным выйшла шмат тых, хто быццам бы сустракае сваіх родных ці блізкіх. Але калі ўважліва прыслухаешся да дыялогу паміж тымі, хто прыехаў, і тымі, хто сустракаў, пачуеш такое, што здзівіць самых абыякавых. Прама на пэроне «сустракаючыя» прапануюць прадаць ім лішні тавар. Пры гэтым яны тлумачаць, што даюць добрую цану, і што на торжышчы наўрад ці хто яшчэ купіць гэты тавар за такі кошт. Даверлівыя турысты раскрываюць свае валізы, прадаюць спэку-

лянтам тое-сёе й працягваюць далей свой шлях. Але ёсьць і такія, хто прама з рук у рукі перадае цяжкія кайстры, атрымлівае грошы й адрэзуе ад'язджае назад да дому.

Ведаю, што дасьціпны чытач усьміхнецца й запярэчыць: маўляў, што ў гэтым дзіўнага, трэба ж некалькім людзям жыць. Яно сапраўды так, але апошнім часам чыгуначны вакзал Горадні ператварыўся ў торжышча, а тым часам звычайных прадуктаў, здараецца, у горадзе не купіць. А чыгуначны вакзал зьяўляецца адным з самых крымінагенных месцаў горада.

Г. ВАСІЛЕВІЧ.

чарынай нагадала тутэйшым камуністам, каб зьбіралі складкі. На іх думку, гэта больш карысная й зладзённая тэма, чым ушанаваньне памяці беларускай гісторыі.

На вечарыне адсутнічалі прадстаўнікі гарадзкіх і раённых уладаў (гэта ў асноўным былі партыйны камсастаў). Ня было сярод прысутных і ініцыятараў рэанімацыі ПКБ-КПБ. У іх свой погляд на гісторыю Беларусі, хоць заўсёды любяць зазначыць, што яны за кансалідацыю, плюралізм, кампраміс... На справе, як паказвае жыцьцё, гэта злосьныя ворагі ўсяго новага, дэмакратычнага й беларускага.

Аднак, нягледзячы на поўнае ігнараваньне кіраўніцтвам горада й раёна гэтай гістарычнай даты, вечарына адбылася. Уступнае слова браў намесьнік старшыні Рады БНФ Валеры Стома. Кароткі гістарычны агляд утварэньня БНР зрабіў дырэктар Ваўковіцкай СШ Васіль Шэдзь, намесьнік старшыні ТБМ.

Урэшце адбыўся канцэрт мастацкай самадзейнасьці вучняў і настаўнікаў Ваўковіцкай СШ. Гучалі вершы й песні роднай Беларусі, такія блізкія й любячыя.

А гэта сьведчыць аб тым, што гістарычную падзею можна замаўчаць, праігнараваць, але выкрэсьліць немагчыма.

А. ПЯТРЫКА.

16 красавіка 1993 г.

3

ВІЛЕНШЧЫНА

Балтыйскія паведамленьні

ПРЭСА. Як паведамляла летувіская прэса, у другім паўгоддзі ўступіць у сілу дамова паміж поштамі Летувы і Беларусі, паводле якой летувіскую пэрыёдыку можна будзе выпісваць на Беларусі, а беларускую — ў Летуве. Выходзіць, пакуль палітыкі яшчэ толькі ўзводзяць мяжу паміж двума народамі, сувязісты ўжо пачынаюць гэтую мяжу разбураць.

ДАПАМОГА. У часе візіту ў Вільню прадстаўнік ураду Польшчы Ян Марыя Ракіта гаварыў пра будаўніцтва яшчэ адной польскай школы ў новым раёне горада, пра стварэнне настаўніцкага калегіума, які будзе рыхтаваць выкладчыкаў замежных моваў для польскіх школаў у Летуве, пра дапамогу мясцовай польскай радыёстанцыі... Урад Польшчы шчодро фінансуе і будзе фінансаваць любую ініцыятыву ў інтарэсах полякаў у Летуве і польска-летувіскіх сувязяў... Гэта чарговае ў шэрагу падобных паведамленняў 60 тысяч беларусаў Віленшчыны прэглывулі, як чарговую горку пілюлю. Рэч у тым, што беларуская супольнасць, якая сваімі сіламі ледзь дамаглася адкрыцця сёлета ў Вільні адзінае беларускае клясы, ня можа і марыць пра такую дапамогу з боку Рэспублікі Беларусь.

ШАРЛАТАНЫ. «Ня верце шарлата-

нам!» — заклікаюць сродкі масавай інфармацыі Летувы. Апошнім часам у рэспубліцы з'явілася вялікая колькасць прыбышоў з Расеі, Украіны ды яшчэ больш далёкіх краінаў СНД. Гэта гастралёры-экстрасэнсы, масажысты-мануалісты ды іншыя шарлатаны. Яны чытаюць лекцыі, праводзяць курсы парапсіхалёгіі, біяэнергетыкі, прапаноўваюць вылучыць ад усіх хваробаў. Словам, рознымі спосабамі выцягваюць грошы з легкаверных людзей. Саюз Лекараў і Летувіскае Таварыства Традыцыйнай Народнай Мэдыцыны увесь час б'юць трывогу, апэлюючы да Міністэрства Здраў'я і Сойму. А тым часам па летувіскай тэлевізіі транслуюцца гутарка з «цудатворцам» з «блізкае замаяжы», які ўмее выганяць з чалавека д'ябла, падаецца тэлефон, запрашаюцца ўсе ахвотныя...

БАЛТЫЯ. Прэм'ер Эстоніі Март Лаар заявіў, што «эканамічная палітыка Летувы зробіць непэрспэктыўным заключэнне сумесных дамоваў паміж Балтыйскімі дзяржавамі. Урад Эстоніі пераходзіць ад трохбаковых перамоваў да двухбаковых пагадненняў». «Нашы эканамічныя зносіны ўскладняюцца тым, што ў адной дзяржаве пераважаюць рыначныя

элементы, а ў другой — элементы дзяржаўнай эканомікі», — сказаў журналістам загадчык аддзела знешнеэканамічных сувязяў МЗС Эстоніі П. Колбрэ. Прэс-сакратар МЗС Эстоніі У. Рэйтэльман заўважыў, што ў Эстоніі выклікаюць трывогу тэндэнцыі поўнага датавання сельскай гаспадаркі Летувы, прыпыненне прыватызцыі й г. д.

ТЭЛЕФОН. Пасля доўгага перапынку ў Летуве зноў будзе працаваць спецыяльная служба — моўныя парады па тэлефоне. Некалі гэтая служба была створана Таварыствам Летувіскае Мовы і карысталася вялікай папулярнасцю. Тэлефанавалі людзі розных прафэсій, якія мелі сумневы наконт слухнага напісання таго ці іншага слова. Званілі таксама вучні, у якіх былі праблемы з хатнім заданнем па летувіскай граматыцы. Кансультацыі перапыніліся па тэхнічных прычынах. З сярэдзіны красавіка яны будуць узноўленыя па віленскім тэлефоне 63-27-28 з 15.00 да 17.00. Тэлефонная дапамога па-ранейшаму будзе бясплатная.

ТЭРОР. Апошнім часам усё больш гаворыцца пра хвалю злачыннасці, якая пагражае ўсходняй Еўропе. У Швэцыі адбыўся сямінары на гэтую тэму.

Колькасць забойстваў у цяперашняй Расеі нашмат вышэйшая, чым, напрыклад, у ЗША. Рознага роду мафіі разгаліноўваюцца па Расеі ў пагрозылівым тэмпе, але яшчэ не пагражаюць Швэцыі. Да такіх высноваў прыйшоў А. Даніэльсан, намеснік шэфа швэдзкай паліцыі. У сваім рапарце шэфу паліцыі ён кажа, што ў Расеі штогод адбываецца 20 тысяч забойстваў. У самой Маскве летася 804 асобы былі пазбаўленыя жыцця. Аднак лік забойстваў найвышэйшы ў Эстоніі. Статыстычна гэта выглядае так: калі ў Расеі на 100 тыс. насельніцтва адбываецца 13,6 забойстваў, дык у Эстоніі — 16,9 (у ЗША — 9,8, у Швэцыі — 1,15).

На гэта яшчэ адзін удзельнік сямінары міністар абароны Эстоніі паведаміў, што, на яго думку, гэта вынік таго, што большасць злачынстваў у яго краіне здзяйсняюць, на жаль, расейцы. Ён таксама сказаў, што заўсёды ходзіць узброены, бо гвалты і напады ў сённяшняй Эстоніі — звычайная зьява.

Паводле расейскіх крыніцаў, у Расеі існуе ад 2,5 да 3 тысяч рознага роду мафіёзных арганізацый.

Асобна на сямінары гаварылася пра аснашчаныя праваахоўных органаў і месцаў зьяўлення ў посткамуністычных краінах.

На падставе паведамленняў СМІ падрыхтаваў А. К.

«Наша Ніва» — беларуская газета з Вільні

За апошнія 70 гадоў беларусы як нацыя больш страцілі, чым набылі. А страты нацыянальнае свядомасці — фатальныя, нікому, апроч гэтай нацыі, непатрэбныя. Бывае так, што і сама нацыя ўжо не вяртаецца да страчанага — альбо яно састарэла, альбо на мапе сьвету ўжо няма такой нацыі. На шчасьце, сказанае не датычыць беларускай газэты «Наша Ніва», якая выходзіла ў Вільні ў пачатку XX ст. Яе выданьне ўзноўленае вясной 1991 году.

Гаворачы пра страты і параўноўваючы нацыянальную свядомасць беларусаў пачатку стагоддзя з сённяшняй, даводзіцца адзначаць прымітывізацыю ўсяго нацыянальнага жыцця, падпарадкаваньне яго ідэалагічным пастулатам, амаль поўную русіфікацыю, комплекс нацыянальнае недавертасці. «Нацыянальнае па форме і сацыялістычнае па зьмесце» буларуская культура цалкам будавалася на падставе традыцыйнага расейскага сьветапогляду...

Думаю, што ў вас ня ўзнікла сумневу ў праўдзівасці гэтых словаў. Але калі я скажу, што ў пачатку стагоддзя (1906—1915) 12-мільённая беларуская нацыя выглядала зусім ня так прымітыўна, а яе ідэалогія цалкам усвядомлена пісалі пра экзістэнцыялізм і філязофію свабоды (Ігнат Канчэўскі); калі я скажу, што ў тыя гады беларусы на поўную хаду ішлі да незалежнасці і цвяроза глядзелі на імперскі міф пра Кіеўскую Русь і ўсходнеславянскае адзінства, добра ўяўляючы сабе самакаштоўнасць уласнае мовы і гістарычнага досведу: калі я скажу, нарэшце, што ўсё сказанае знайшло сваё адлюстраванне на старонках газэты «Наша Ніва», — вы можаце не паверыць мне і наўрад ці пойдзеце ў бібліятэку, каб гартаць зжаўцелыя старонкі. Ёсць, бадай, толькі адзін спосаб пераканаць вас — узнавіць выданьне.

Сёння ўзноўленую «Нашу Ніву» можна набыць у любым газетным шапіку на Беларусі, а ў любым аддзяленьні сувязі можна аформіць на яе падпіску (індэкс 63125). Цяпер вам застаецца толькі атрымаць газету, а мне — сказаць некалькі словаў пра адрозненні старой «НН» і новай.

ЗАДАЧЫ. Калі ў 1906 годзе браты Луцкевічы і А. Уласаў пачыналі выдаваць агульнанацыянальную беларускую газету памяркоўнага накірунку, яны, магчыма, і ня думалі, што роля «НН» акажацца нашмат большаю, чым можа быць роля газэты. За дзесяць гадоў выданьне, у якім

супрацоўнічалі ўсе беларускія аўтары — сённяшняя клясыка, адрозніла нацыянальнае жыццё (школу, царкву, музей, літаратуру, журналістыку, аб'яднанні эканамічнага і палітычнага характару). Сёння задача «НН» выглядае не настолькі маштабна і, можа быць, больш канкрэтна. Аб'яднаць творчыя сілы Беларусі, што не дэфармаваныя савецкай ідэалогіяй, і стварыць своеасаблівы культурны тыл нацыі на выпадкі магчымай яшчэ больш жорсткай дэнацыяналізацыі ці прымітыўнай папулізацыі нацыянальнае культуры на Беларусі.

МЕСЦА. Дзеля такой задачы Вільня — традыцыйны для беларусаў духоўны цэнтар з ягонай сённяшняй уладай, якая дэкларуе прыярытэт правам чалавека — найбольш дапамоўнае месца. У старой рэдакцыі ў горадзе было некалькі адрасоў. Сённяшняя рэдакцыя пасля рамонтнага разьмяшчэння ў аднапавярховым дамку па вуліцы Жыгімонта 12/2, каля Зялёнага Мосту.

ЗЬМЕСТ. Старая «НН» была штоднёвай, новая — штомесячная. У ёй менш апэратыўнае інфармацыі, яе змест нагадвае змест часопіса. Тут шмат мастацкае літаратуры як арыгінальнай, так і перакладной. Про-

за Х. Л. Бэрхэса, проза й вершы А. Э. По (рэдакцыя мяркуе выдрукаваць поўныя зборы твораў гэтых аўтараў. Дж. Д. Сэлінджэра, Н. Сарот, Ф. Тугласа, Ш. Андэрсана, Л. Дарэла, А. Камю, вершы Б. Лесьмена (у рэдакцыі падрыхтаваны да выдання кніга гэтага польскага паэта ў перакладах Алега Мінікіна — першая кніга ў задуманай «Бібліятэцы «НН»)), Т. Венцэлавіч, Г. Апалінара, Л. Стафа ды іншых. Прычым усе пераклады зробленыя ўпершыню і тут, у Вільні.

Сталае месца ў газэце адведзенае гіторыі і культуралёгіі. Напрыклад, мы друкуем усе новыя эсы Ч. Мілаша, якія зьяўляюцца ў парыскай Kulturчы і прысьвечаныя мінуўшчыне і спецыфіцы Віленшчыны. Наогул, летувіска-польска-беларускія ўзаемапраціненні — гэта наша тэма.

Вядома, што нацыя, як і чалавек, пазнае сябе ў параўнанні з іншымі. Таму з нумару ў нумар мы друкуем натаўкі нашых аўтараў, якія вярнуліся з Вугоршчыны, Абхазіі, Даніі, Нямеччыны, Расеі, Латвіі ды іншых краінаў.

Віленскі краязнаўца Лявон Луцкевіч піша пра мясціны горада, зьвязаныя з беларускай гісторыяй. Спецыфіка

інфармацыйнага жанру ў «НН» у тым, што інфармацыя каштоўная для нас толькі ў форме асабістай рэфлексіі аўтара. Таму ў газэце амаль няма чыстых фактаў і камэнтарыяў, але шмат лістоў, дзёньнікавых запісаў і падобнага. З беларускай гісторыі мы абралі тэму сярэднявечнае агрэсіі Масквы і тэму апошняй вайны. Першая на Беларусі толькі пачынае раскрывацца, другая — у праўдзівым сьвятле — таксама.

Ёсць у «НН» паліталёгія, сацыялёгія, эканамічны аналіз, — словам, ёсць усё. Няма ніякіх абмежаванняў ані ў тэмах, ані ў жанрах, ані ў пазіцыях. Адзіны крытэры — асоба аўтара і тое, наколькі поўна яна выражана.

«НН» — газэта некамерцыйная і выдаецца на ахвяраванні сваіх чытачоў. Адгэтуль рэдкая пэрыядычнасць і даволі няясная будучыня. Магчыма, без сур'ёзных датацыў ўжо ў хуткім часе мы будзем страчваць у аб'ёме і ў тыражы. Зрэшты, пэсімізм ад пачатку выключаны з задумкі выдання, — пазітыўнага і сцвярдзальнага. Жыццё — гэта тое, што вышэй за лезунгі і скаргі.

Сяргей ДУБАВЕЦ.

Эдмунд-францішканін

У час пастоў у гойбіта з польскага горада Легніца Эдмуна-францішканіна на цэле крывавага Рану Хрыстова (т. з. стыгмы)... Гэты чалавек — вядомы ва ўсёй Еўропе гойбіт, трыццаць гадоў нясе свой крыж, трыццаць гадоў лечыць людзей шквалам чыстай жыццятворнай энэргіі, абуджаючы яе Божым словам. Дзяцінства яго прайшло на Гарадзеншчыне. З самага маленства, якое выпала на часы разгулу і цемрашальства, падсвядомасць вяла яго да выканання Божай Місіі. Часта здаралася ў той час, калі выпасвалі скаціну на балотах, што каго-небудзь кусала вужака. Асабліва перад вайнона яны быццам ашалелі. І будучы гойнік сам выклікаўся, каб высасваць яд з ранаў пацярпеўшых. Аднойчы гэта зрабіў нехта іншы, такі самы, як і ён, хлапчук, і загінуў. Пасля таго выпадку, калі што-небудзь здаралася, беглі толькі да яго. Магчыма, ужо тады ён валодаў цудадзейнай уласцю гойніка, бо ўсе, хто зьяўтаўся да яго за дапамогай, заставаліся жывыя.

Сёння здзівіць спакусьлівага ча-

лавека вельмі няпроста: НЛА, палтэрэіст, экстрасэнсы, астралагі — паспявай толькі лыпаць вачыма ды ківаць памутнёшаю галавою, калі сядзіш каля тэлевізара. Але ж бываюць дзівосы, якія здараюцца вельмі рэдка. Гэта зьявы сьвету вялікіх прарокаў, сьвятых, геніяў — Пасланцаў Божых. Адзін з іх — Эдмунд-францішканін.

Цалёбны эфэкт Эдмуна-францішканіна фантастычны — некалькі тысяч людзей, якіх ён вылячыў за доўгія тры дзесяцігоддзі. Няма сярод выратаваных і тых, хто, на думку сучаснай мэдыцыны, быў асуджаны на тое, што ніколі не вылячыцца. Аднак самы значны эфэкт яго сьвятой дзейнасці — гэта вяртанне ім ня толькі цялеснага здароўя, але й душэўнай раўнавагі і пакоу, а таксама веры.

Эдмунд-францішканін — каталік, і іерархі Сьвятога Касьцёлу з рэўнасцю сочаць за яго зямнымі падзвігамі. Вядзецца летаніс яго дзеянняў і апісаньне стасункаў з сьветам тонкім... Надыйдзе час, і жыццё Эдмуна-францішканіна будзе абнародавана, а таму мета гэтага друкаванага

слова аб ім болей чым сьціпляя: нагадаць землякам, што існуе прарок у сваёй Айчыне.

Эдмунд-францішканін — сапраўдны каталік, аднак каталіцкі малебен яго вылучае і прыватнасьці, і мусульманаў, і іудзеяў... Гэаграфія яго зямнога шляху ў СНД дастаткова шырокая: Горадня, Смаленск, Масква, Кіеў... На Радзіму ў чарговы раз намерваецца прыехаць пасля пятацатага красавіка. Эдмунд-францішканін не практыкуе масавых сеансаў і ўздзейнічае на кожную пакутную душу індывідуальна. Як правіла, ён практыкуе ў прыватных кватэрах, дзе жывуць тыя людзі, каго ён у свой час некалі паставіў на ногі. Праўда, гэтым разам ён пагадзіўся прымаць хворых у адным з памяшканняў Дома культуры глухонемых. Але тым, хто пажадае зьявіцца за дапамогай да гойніка, абавязкова трэба ведаць: Эдмунд-францішканін — не Бог, і хваробы, якія справакаваны цяжкім грахом, не заўсёды ім вылячаюцца. У такім выпадку найперш патрэбна пакаяньне...

Вячаслаў Б.

16 красавіка 1993 г.

4

СУМЕЖЖА

Алесь Чобат

Мае сустрэчы з пані Сухоцкай і панам Пазнаньскім

Была позняя гарадзенская восень. Аднойчы падвячоркам загалёкаў тэлефон: кідай усё, ляці сюды, у нас сягоння будзе польскі прэм'ер пані Сухоцка! Праездзям з Менску...

— Да ну?!
— Ну да.

І пачалася гарачка. Першая справа ў такіх выпадках — пропуск. Таму што, хутчэй за ўсё, зьезджуца палякі з усяе Беларусі. А нам, тутэйшым, хоць і літаратарам, хоць і пішучым часам на польскія тэмы, месца можа і не хапіць. І вось залатаем у тую кантору, дзе гэтыя прапускі, па ідэі, павінны выдаваць. Ах, які жалі! Вось толькі-толькі былі, а толькі ты ў дзверы — ужо няма... Чытаюць, значыць, што пішаш. Каб даў Бог, каб так беларусы палякаў чыталі: што яны пішучы!

Але мужык, ясная справа, хам. Ты яго з адных дзвярэй — ён у другія. Той адмовіць, той адмовіць, а той ці то пільнасьць згубіць, ці то настрой у яго будзе такі, што абы адчапіліся — адным словам, дастаць усё можна. Надта ўжо пані Сухоцку жывёцкам паглядзець захацелася: а можа й праўда дзе-небудзь ёсць начальства не такое, як наша! Дый для нашага вабласнага мястэчка гэта нейкі працухон ад вечнага сну...

І вось маю кавалачак картону за штампам і сваім, напісаным па-польску прозьвішчам, вось узыходзім да мясцовага тэатра, дзе мае адбыцца сустрэча, і я чую сябе троху падпольшчыкам. Таму што нацыяналіст у беларускі, а пропуск маю польскі. Але варта на гэта нават не звяртае ўвагі — значыць, дрэнна яшчэ працуем; шчыльней трэба, хлопцы, шчыльней. Дый мне самому завострыць пяро не зашкодзіла б, а то нават у такім святым месцы не пазнаюць.

У вэстыбюлі ціхая прыемная публіка. Гэта ня тое, што перад прэм'ерай якой небудзь «Лаліты» адна лалітка з тутэйшага Унівэрсітэту лямантуе да другой лаліцолі праз увесь паверх: «Галка! Так ідэш или нет, дура?». Зала зачыненая. Публіка падыходзіць па адным, дзёргае за клямку і чамусьці адыходзіць у бок і нават у цень. Гэта як быццам чакаюць на майго любімага ськідаль-кага ўчастковага Колю Парая, які неж прыляцеў да клюбу на «усмирение хулиганов» і, бахнуўшы ў столь з табельнай бабахалкі, гаркнуў: «Выходзі па аднаму!..». Дзіўна, але ніхто ня можа адрозьніць, што я не паляк. Толькі хлопец з бясспёкі, што аглядае фэе з балкону, неж надта ўжо непрыкметна да мяне прыглядаецца.

У залу пускаюць, калі ў вэстыбюле робіцца цесна. Разам з тутэйшай журналісцкай браціяй бярэм уваход штурмам і захопліваем месцы непасрэдна пад сцэнай, за два-тры рады. А так, у прынцыпе, усё нармальна. На самым перадазе, як мае быць, ксяндзы-дабрадзеі, потым пісакі, потым АҚ-оўцы-камбатанты, потым актывісты, потым публіка. «Як Эўропа, то Эўропа!...».

Камбатанты ззаду нас гавораць пра бэнзін, які не хацеў даваць сельсавет, пра «польску земю», якую не вяртаюць — сідзі й думай, ці гэта толькі яго даваенныя гэтары, ці гэта «Крэсы Вскоднее»? — пра судоварабілітэцыйныя разборкі, пра тое, што як падсунулі нам у «прэзэсы» чалавека з КДБ, так ён тут і сядзіць... Бедны Тадэвуш Фэліксавіч! — думаю я. — Каторы год хадзі па начальству, думай, бегай, круціся, даставай, катся ў Кракаў, агрызайся з «Лі-Мам» — і вось табе людзкая ўдзячнасьць, на веки векув амэн!

Камбатантам старанна падтаквае сусед. Такі здаровы інтэлігентны мужык з вусамі — пэўна, на службе.

Падтакваць стараецца па-польску, але са штодзённага «гаворення нормальна» і такога рэзкага пераходу ў яго выходзіць... такая вясковая беларушына, што ёлкі-палкі! Дзяды на яго падазрона косяцца.

Але што ж ты каму давядзеш! Ні службе, што каб узяліся за тую беларусізацыю, тады й па-польску пайшло б лягчэй. Ні дзядам, што чалавек ня мае віны, што лёс закінуў яго ў пагранвойскі, дзе Бог даў даслужыцца да падпалкоўніка, а за гэта «звёнээк» самога даставалі на службу.

У нас пра нас усё вядома бяз нас.

Пані Сухоцкай няма, таму што яе затрымаў размовай гарадзенскі пан ваявода — таму, пэўна, таксама цікава пабыць у кампаніі прэм'ер-міністра, бо калі яшчэ здарыцца. Але нарэшце лёгкі ветрык на залі — гэта бяжыць чалавек з нашай службы, а сьледам бягуць палякі з іх службы: прабягаюць залу, сцэну, зазіраюць за кулісы. Адзін здаў — другі прыняў. І вось, нарэшце, пад авацыі плыве праз залу пані прэм'ер на чале урадавай дэлегацыі!

І.

Сустрэча была кароткая, але вельмі прыемная!

За сталом на сцэне — Сухоцка і яе міністры; наш «прэзэс» крайні. Пасля кожнай фразы пані прэм'ера ўзяліся бухаць авацыі, пакуль Сухоцка пару раз здзіўлена не глянула ў залу — і там яе зразумелі. Сем мінут — і па прамове. Што ж, сапраўды прыемная, спраўная, прыгожая жанчына. Але вось пачынаецца самае цікавае — пытаньні з народу.

— Прощэ пані! — першы ля мікрафона, вядома ж, граф, журналіст, сын вядомага пісьменьніка, канадзец, паляк і кандыдат у прэзідэнты Беларусі пан Прушынскі. — Захаване прасы польскае в Мінску то пшэцежсканьдаль і ханьба! Вену прощэ пані прэм'ер...

— Прощэ пана! — па голасу пані Сухоцкай адразу чуваць, што гэта вам прэм'ер-міністр, а ня проста так. — Не заходзьце прасом! Праса польска сон незалежна од Жонду!

— Но може не вшэньце, пані прэм'ер! — дадае шэф канцелярыі Ян Ракіта. — Хіба мы зможам купіць па старонцы ў «Палітыцы» ды ў «Рэчы Паспалітай»...

Пані Сухоцка ківае й пазначае ў нататніку.

Наступная справа: ксяндзы! Чаму Жонд не прысылае нам ксяндзоў? А тут яшчэ, плачацца адна маладуха, даюць нам нагонку за тое, што па-польску молімся. І не вяртаюць «нашом польском земе» — гэта ўжо старэйшы дзядэчка. І зноў чорт яго знае: гэта ён пра свой хутар ці пра «Крэсы»?

Так, далей нецікава. Школы, кніжкі, паездкі, настаўнікі, грошы... Ага, вось! Зноў маладая пані — кажа, пайшла сюды тры гады таму замуж, а тут палякаў аж ненавідзяць, кажа, і ядуць поедом, а «пшэцеж то наша польска земья»! Як?! — зноў думаю я. — Ад трох гадоў! Але ж, пані, пабойся Бога — ты ж ламаеш як афіцыйную, так і неафіцыйную канцэпцыю! Што робіцца, мама ты мая родная, што робіцца...

І адразу ж за ёй — малады хлопец. Глупствы ўсё гэта, пані-дабрадзея! Я сам камэрсант з Замосьця — мог і на Украіну рвануць, і на Летуву. Але я сюды падаўся, і ніхто мне крыўды ня робіць. Нам бы, камэрсантам, гэта... нам бы падвойны падатачак зьняць... І сьледам за ім — мужыкі! Падвойны падатак! Кансультавы! Спрощаны рэжым на мяжы! Пераходзі!... А кажа, на гэтую культуру польскую мы тады самі адшпілім, хай пані прэ'ер галаву сабе гэтай

дуратой не забівае...

А потым — другім кругам пайшло. А потым трэйцім... Потым нарэшце пані амбасадар у Менску Альжбэта Смулак устала й кажа: ды хопіць ужо вам!

— Дзенькую паньству бардзо! — кажа тады пані Сухоцка. — Косьцюл католіцкі, кажа, то косьцюл пофшэчны! А раз Беларусь мае стасункі з Ватыканам, то праз беларускі ўрад, кажа, трэба звяртацца да Ватыкану. А польскі Жонд ксяндзоў так і так выслаць ня можа, таму што для таго ў Польшчы кардынал-прымас ёсць і цэлая канцелярыя...

На школы, кніжкі й настаўнікаў, кажа, ёсць у нас цэлы фонд «Вспульнота Польска». То гэта трэба туды, бо ён сэнацкі. Наконт зямлі ды маёмасьці трэба звяртацца да ўладаў, а ўвогуле з гэтай маёмасьцю то ўва ўсіх краінах тое ж самае: забраць забяруць, але аддаваць ня хочуць. Наконт падаткаў, кажа. Зьнялі мы з панам Кебічам гэты пракляты падатак... «Ура!» — крычыць тут мужчынская палова залы. — Ура! Нех жые цала Польшка і пані прэм'ера. Толькі супакойліся — наконт пераходзі ў кансультаву, кажа пані Сухоцка, сказаць хачу. Паціху яшчэ два пераходы збудуем, ды яшчэ два кансультавы адчынім. «Ура!» — зноў бярэцца зала... Пачакайце, кажа, крычаць, ня мае «строна бялоруска» будынкаў пад тую кансультаву, то, можа, вы, паньства, што тут пашукайце, памажыце партнёрам...

Гляджу я на гэта ўсё ціхім сьмяшлівым назіральнікам, гэкім шпіёнам-аматарам, і думаю: а раптам і сапраўды пасля столькіх мужыкоў на чале ўраду там сапраўды спраўная жанчына патрэбная, каб навесці парадак. Была ж ў часы «швэдзкага пату» каралевай Польшчы сама Маці Божая — і так далі тым перадавым эўрапейскім швэдам, што ляцелі яны, як міленькія, да самога Гданьску, што аж кафтан заварочваўся!

Чым пані Сухоцку абдаровалі ды як праводзілі — ня бачыў і брахаць ня буду. Таму што прыкмеціў я на залі такога вядомага беластачаніна Алега Латышонка ды пад канец вывеў яго на хвілінку на калідор — Алік пры польскай дэлегацыі быў перакладчыкам.

— Ну, — кажу, — як табе гэта?

— Нармальна, — кажа Алік. — Калі да беластоцкіх беларусаў прыязджаў Шушкевіч, было абсалютна тое ж самае: стыль, манеры, прэтэнзіі, людзі, пытаньні й адказы.

— Няўжо наша начальства нічым не адрозьніваецца ад вашага? — спытаў я ў роспачы.

— А чым яно будзе адрозьнівацца, калі людзі нічым не адрозьніваюцца! — у роспачы адказаў Алік.

— А як там было ў Менску? — з надзеяй спытаў я.

Алік паглядзеў на мяне з вышыні свайго двухмэтровага росту і толькі ўздыхнуў. І я яго зразумеў...

II.

Назаўтра тэлефон загалёкаў ранкам.

— Алесь? — пачуўся свойскі голас.

— Ну, — адказаў я па магчымасьці інтэлігентна.

— Гэта Пазнаньскі.

— Аге! — адказаў я яшчэ больш інтэлігентна. Стась Пазнаньскі — гэта такі радыёфікаваны польскі журналіст з Беластоку.

— Я тут у Дануты. Ты прыходзь — трэба пагаварыць, — сказаў ён і паклаў трубку. Было каля дзевятай...

«М-да, — падумаў я. — Анцірэсны маладой чалавек...».

Стась выглядаў добра. Як кажуць у вёсцы, быў ён ці то яшчэ зьвечару, ці то ўжо зранку. І справы яго йшлі добра: меў свайго шафёра і прывёз з сабой сваю пляшку шампанскага.

Апошняя ўжо пілі...

— Слухайце! — Стась быў натуральна ўзбуджаны. — Слухайце, дайце мне тэму, дайце мне такую тэму, каб я — ух! Каб бомба! Толькі не кажы, што нічога няма, ведаю я вас, холера ясна...

«Цуж, — падумаў я, — почонтэк бардзо абэцуючы...».

— Але-е-е! Ты думаеш — я што?! Я цалкам паважна: Варшава, Эўропа, маю на гэта семнаццаць мільёнаў злотых... Добжэ заробіш!

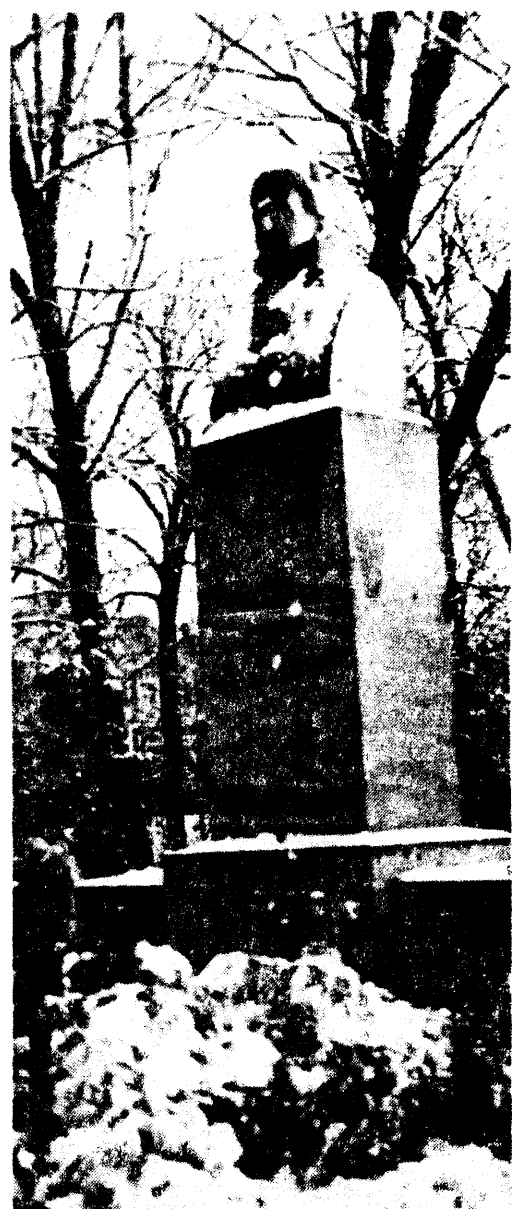
«А файна ён зранку пальнуў! — падумаў я.

— А ці ён вам казаў, — спытала Данута, — што ён пані Элізы Ажэшкі сваяк?

Тут адступім. Тут маецца на ўвазе вось што. Маці мая — Зелянкоўская, бабка мая — Паўлоўская, пані Эліза — з таго ж дому Паўлоўскіх. Гэта ёсць ці быў адзіны цэлы клан — Зелянкоўскія, Паўлоўскія, Мазалеўскія. Да таго ж, пані Эліза была ў мае бабкі за хрышчоную маці. Такім чынам, я ёй, так сказаць, бакавы праўнук. Праўда, тут такія кланы, што калі раптам некаму прыйдзе да галавы дзяліць, скажам, домік пані Элізы, а на такую халаву набягуць усе, то ня ведаю, ці дастанецца мне хоць адна шалёўка. Канешне, разумны чалавек на маім месцы меў бы з гэтага тое-сёе, але ж таму й трапіў я калісь у простыя інжынеры ВПК, бо парода з часам выводзіцца.

— Ах, ты, кур-рчэ, ты едэн! — Стась глядзеў на мяне закахана ды ўлюбёна. — То ты такі нацыяналіст ты едэн, такі поэта едэн, а пшэцеж естэсь полякем! Вшысцы вы ту поляцы, кур-рчэ...

Потым яму прыйшло да галавы спытаць, ці далёка тая Мількаўшчына, вёска Элізы Ажэшкі. Ды не — за Скідаль і направа, да Нёмана. О! Глыкам было праглынутае шампанскае — едзем-едзем, мала часу, усё справы, усё няма калі...

16 красавіка 1993 г.

5

СУМЕЖЖА

Паехалі.

Па дарозе Стась чамусьці скочыў на расейскую мову й з гонарам дадаў, што вучыўся ў Маскве. Паколькі я там не вучыўся, прыйшлося пераходзіць на польскую. Праехалі Скідаль.

— Алесь, — спытала Данута, — а ці з новай дарогі відаць магілу твайго дзядзькі?

— А вот зьлева, зараз за соснамі будзе белы слуп.

Стась павярнуўся і паглядзеў на слуп.

— Ён у падполлі быў, — сказала Данута. — Немцы павесілі.

— А Ковец? — спытаў Стась.

— Камсамалец, — сказаў я. — Савецкая партызанка.

— А чаму не А Ковец?

— Таму што не паляк.

— Слухай! — пачаў зьлеваць Стась. — Усе вы тут палякі! А ты хоць знаеш, што ў АК было шмат і беларусаў?

— Можна, — сказаў я. — Але дзядзька з вашымі меў клопаты. Летам 1940-га прыйшла ваша АК у Скідаль наводзіць парадак, то так наводзілі, што яму куля па валасох прайшла, чым і ўратаваўся.

— Слухай! Ты ображаеш мяне і муй наўрад! Поляцы нікога не ростшэлівалі! Слышалась? — у галаве беднага Стася пачаў дзейнічаць закон фізікі, адпаведна якому цэлы ціск на галаву роўны суме парцыяльных ціскаў учарашняй і сягоньняшняй алкагольнай пары.

— Слухай! — сказаў я. — Ты тут панок г... едзеш першы раз, а бярэшся вучыць людзей, што тут было!

— Але-е-е! Ну, ты! Кур-р-чэ, ты! Я ж вас усіх люблю...

Даехалі да Мількаўшчыны. У пачатку вёскі тры цёткі валаклі хлеб з крамы. Каля іх спыніліся.

— Ажэшкі шукаеце? З Польшчы? — перапытала адна. — То вам трэба...

— Ат, што ты гаворыш! — перабіла другая, хоць першая нічога яшчэ не пасьпела сказаць. — То вам трэба так: вам трэба да Болеса, бо ён самы стары, а потым да Нюры, бо яна самая разумная.

Да размовы падыйшлі некалькі мужчынаў з двароў — і перакручыць можна, і быццам пры справе. Стась выцягнуў дыктафон і пачаў накручваць: а хто вы тут, а на якой мове гаворыце, а калі жыць было лепей... Падняўся гвалт, як пры дзяльбе сотак. Мы з шафёрам палезьлі з «паланэза» перакручыць. А Стась круціў і круціў, гаворачы на трох братніх мовах! А бабы разьбіраліся ўжо паміж сабой, «дур-р-ная ты, то калі тое было!».

сунуўся быў мужык — таго выперлі вон. Нарэшце разабраліся. То тут было так, паночку: як была Польшча, то былі ў польскай школе, як сталі нашыя, то вучыліся ў рускай, веры мы праваслаўнай, ну каталікі тожа ёсьць, гаворым па-простаму, па-нашаму, бо не вучыліся, жыць было як калі, але можна было, а таго Гарбачова — а каб яго яма заваліла й зямля сьвянцона паела!

Бабы разыйшліся — і магі так гавэндзіць да вечара. Таму Стась загналі ў «паланэз» і паехалі. Болеса на дарозе пазналі па прыкметах — ён таксама валок хлеб з «магазіна». Каб не марозіць дзядзьку, пасадзілі яго ў «паланэз», а каб не марнаваць час, пад'ехалі адразу ж па Нюру. Па дарозе й на месці Болесь прасьвячаў: ну да, ну каталік, ну па пашпарту паляк, — а чаму ж не паляк? У Польшчы капралам быў... То жыць добра было? То чаму ж ня добра? Хто зямлю меў — то добра: сам сабе гаспадар. А як у мяне было 1,5 га — то куды?! І вучыцца ня было як — так бы я на ахвіцэра вучыўся, а так што ж, капрал... А як у нашых з немцамі ваяваў... «У якіх-то нашых?!» — уклініўся Стась. Ну, хай у Саветаў... Але, кажу, як у нашых з немцамі ваяваў, то зноў быў старшы сяржант. Начальства, што праўда, дурное было, але цягачы й гарматы амэрыканскія, то добры механізм... Чаму кожны дзень па-польску не гавару? Чаму ж не гавару — з панам вот гавару... На свае восемдзесят з лішкам Болесь выглядаў шыкоўна. Па-польску ён гаварыў горш за Стася, але на мой розум некалькі інтэлігентней...

Прыйшла разьведка — Нюра чакае. Стась пайшоў да Нюры. Болесь удакладніў, ці ўсе мы з Варшавы, потым падрабязна распытаў, хто я такі, потым мы пагаварылі пра жыцьцё й нават знайшлі ў Скідалі агульных знаёмых.

— А чаго ён на вас зьлаваў, той паляк? — спытаў Болесь.

— Казаў, што я падвучыў вас, што гаварыць, і яшчэ настрашыў.

— Сыноч, я стары й нічога не баюся, — сказаў Болесь. — А такіх я штабелямі бачыў, — дадаў ён, падумаўшы. Каго ён бачыў такіх, — ці мяне, ці Стася, ці нас абодвух, — я палічыў за лепшае не ўдакладняць.

Стась ўсё ня было. Шафёр маццюгнуўся лёгкім польскім матам, вылез з «паланэза» й пайшоў на пошукі. Вярнуўся ён хутка.

— Слухай, вечорэм мушэ быць на граніцы. Забежж го стонд.

Цяпер я вылез з «паланэза» й пайшоў да Нюры. Там працягваўся

ўчараšní Стась банкет. Нюра й Стась стаялі — Стась нешта ірваўся сказаць, а Нюра супакойвала яго, глядзячы па рукаву. Данута і суседка, якая скочыла да Нюры сьледам за гарадзкімі гасьцямі паслухаць, што на сьвеце робіцца, сядзелі за сталом. На стала стаяла пачатая пляшка «Русской», было ружовае сала, чорны хлеб, цыбуля, бляшанка кілек, крыху паландвіцы, грыбы, гуркі, капуста. Стась быў вельмі й вельмі задуманы.

— Добра! — матлянуў ён галавой, як конь. — Але калі пані кажа, што тая Ажэшка была праваслаўная, то як жа яна была польска й каталічка?

— Паночку, паночку, — загладзіла яго Нюра. — То было так, паночку. То яна была наша, тутэйшая. Але ж то ў дзеўках! А як пайшла замуж за паляка — то стала полька. А як стала полька — то стала каталічка...

У мяне адвісла пашчэнка. Стась пакачаўся на нагах узад-уперад і пра нешта думаў. Пэўна, у той Маскве яго не так пра нешта навучылі? — маскалі, што з іх возьмеш!

— Паночку, паночку, — свабоднай рукой Нюра глядзіла ўжо мой рукаў, — паночку, сядзьце, выпіце, зьвешце што...

Нейкія сентыменты папаўзлі пад горла, сьлёзы на вачох панакручвалі. Плёнуў я на час, на мяжу, на пошукі Польшчы не па тых вёсках — сеў, наліў, выпіў і закусіў. Сала было — абалдзець.

Стась паціху здаваўся. У хаце было цёпла, у галаву перлі парцыяльныя ціскі, а дурныя хлопцы ня помнілі, што плятуць! Ляцелі к чорту сэнсацыя, Варшава, Эўропа, 17 млн. золотых. Хоць і абяцаны «на дурачку» ды ня існуючыя ў прыродзе, але ўсё роўна дрэнна. Ну, таму што дрэнна...

А Нюра агітвала, пляшка пусьцела, сала зьнікала, суседка балдзела — будзе пра што бабам расказаць! З Нюрай мы, дарэчы, таксама разабраліся наконт майго занятку, Скідала й агульных знаёмых.

— Добра! — матлянуў Стась галавой з апошнім высылкам. — А дзе цяпер вашыя паны?

— А добрыя, паночку, паны былі, — застракатала Нюра, — і пазычыць пазычалі, і гаварылі па-людску...

— He! — матлянуў Стась. — Дзе яны ця-пер?

— Хто, Мазалеўскія? — улезла суседка. — А дзе ім быць! Адзін начальнікам, другі начальнікам...

У Стася на лоб пачалі вылазіць вочы. Гэта быў умоўны знак, што папа.

Перапрабачыліся, перацалаваліся,

зарулявалі паціху Стась і засунулі яго ў «паланэз», і тут Стась захацелася... на могілкі! А як жа ж! А раптам гэта прапаганда? А якія там крыжы?

— Гдзе едземы? — спытаў шафёр.

«Вось гэты паляк! — падумаў я. — Па гэтым відаць, што паляк. Наш бы такіх фрэроў даўно выкінуў з машыны й паехаў па сваіх справах...»

На могілках крыжы былі праваслаўныя й некалькі каталіцкіх. Стась ня лічыў, бо зьбіваўся, а я проста так. Ад фамільнага шляхецкага склепа засталася страшная цагляная надбудава з бруднай ямай пад ёй.

Сьметнік, маліньнік, пуста й гола...

III.

— А мне не спадабалася, што сказала ўчора Сухоцка, — раптам ужо па дарозе назад сказаў троху праметраны Стась.

— А мне спадабалася, — сказаў я. — Мне ўвогуле падабаюцца палякі: Сухоцка, Юзэф Мацкевіч, Міхал Ягелла...

— А мне не падабаешся ты! — сказаў Стась.

— А ты больш акно адчыні, — сказаў я.

Сварка выбухнула, калі праязджалі аэрапорт. Стэнаграмы няма — дык хто б гэта надрукаваў бяз правак? «Як то! У польскай вёсцы няма Ажэшкі, а ў нейкай там такой-сякой ёсьць! А ты Польшчу шукаў? То шукаць Польшчу трэба на левым беразе, ці пад Лідай, ці па лясных вёсках. А чаму ня там, дзе Ажэшка? Таму што ня там — і чаму так павінна быць? А таму, што мне так трэба, х... ты едені! Параспуськаліся тут без дагляду...»

У месцы Пазнаньскі раптам зноў пачаў мірыцца й нават спрабаваў узьняць інтэрв'ю! Дыктафон то рабіў, то не — а размова йшла ў такіх жа выразках з абодвух бакоў... Бедны Стась! Як ён намучыўся ў сваім Беластоку, калі рэзаў і клеіў, рэзаў і клеіў — каб выйшла тое, што яму хочацца...

Мне ж гэтая паездка, апроч знаёмства з мілымі людзьмі, Нюрай і Болесем, пра якіх Караткевіч яшчэ пісаў, што да такіх людзей добрае начальства дадаць, і жылі б, як у Хрыста за пазухай, — дык вось мне гэтая паездка таксама прынесла карысьць: я зразумеў, што такое палітычная правакацыя.

Гэта калі прыедзе такі пан гульнуць па нізкіх цэнах, набярэцца зранку, пасварыцца з чалавекам, а дома трэба пісаць справаздачу. Тады ён кажа: я таго хама спэцыяльна справакаваў, каб гэтая правакацыя выйшла ў нашых палітычных мэтах.

Лістапад, 1992 — студзень, 1993.

(Працяг. Пачатак у № 7)

2. Вайна пачалася

Раніцай 1-га верасьня 1939 году пачаўся магутны нямецкі арміяў заатакавалі Польшчу з трох бакоў. 6000 нямецкіх танкаў каціліся на Варшаву. 2000 самалётаў бамбардавалі амаль безупынна сталіцу й важнейшыя аб'екты ўсёй Польшчы. Чорныя клубы дыму з запаленых складаў у Варшаве сягалі на кіламетры ўзвыш. Палякі бараніліся мужна, але тэхнічная перавага немцаў давала хуткае вырашэньне.

З Валоміна выглядала, што найвялікшыя паветраныя атакі на Варшаву ішлі з Усходняй Прусіі. Кожныя дзьве-тры гадзіны каля 100 бамбавозаў сунуліся з грукатам матараў з паўночнага ўсходу й ськідалі сьмерцяносныя бомбы. Адны з іх былі разбураючыя, вагі ад 50 да 1000 кг, іншыя малыя, запальныя. Кожны налёт пачынаўся гримотамі ўзрываў, стралянінай, часам баямі ў паветры, а канчаўся заравамі пажараў, вялізнымі клубамі дыму ды панікай жыхарства.

Трэцяга дня вайны мяне прыдзялілі да антыдэсанцкіх аддзелаў. Я меў даваць лекарскую дапамогу вайсковым ня толькі на станцыі, але, калі зайдзе патрэба, і ў полі. І вось 5 верасьня два самалёты закружыліся ў паветры, абстрэльвалі адзін аднаго,

ажно самалёт нямецкі бухнуў полымем і, абвіты клубамі дыму, зьляцеў за Кабылкай. Мы кінуліся туды на самакатах, ды аказалася, што было гэта ад нас за 8 км.

Самалёт, часткі якога былі параськіданыя на дзесяткі мэтраў, яшчэ дымеў-гарэў. Цела аднаго лятюна ляжала выкінутае, другі ж спусьціўся на парашуце й зьнік сярод будынкаў. Каля самалёта ляжала, не ўзрываўшыся, бомба 500 кг. Зьбеглася каля паўтысячы чалавек, усе гарэлі нянавісьцяй да немцаў ды на памятку й памыснасьць вайны паразьбіралі па кускачку самалёта. Я атрымаў ручку з псэўдагумовай масы.

Ад сёмага дня вайны па загаду ўрада ўсе маладыя людзі павінны былі ісьці на ўсход і дзесяць тварыць абаронную лінію. Вынікам гэтага на дарогах паўстаў безкантрольны натоўп, які немілаасэрна атакавала нямецкае лятунства. Рукаццэ мы магі толькі ўдзень, бо ноччу адбываліся тайныя манэўры войска, і ніхто ня меў права выходзіць з хаты. Усе агні былі патушаныя, вокны заслоненыя. Быў выпадак, калі на Тарговай вуліцы ў Празе нямецкі агент застрачыў па калоне войска з кулямёту.

8 верасьня на спакойны Валомін напала сем нямецкіх бамбавозаў. Яны разбурылі каля 20 дамоў, спалілі суседнюю вёску, забілі 120 чалавек, паранілі каля 350. З мясцовай школы зрабілі шпіталь, ложка і блязіну прынеслі людзі, лекі давалі ояз-

Язэп Малецкі
ВАЙНА
БЕЛАРУСКІМІ ВАЧЫМА
 Успаміны
 выдавецтва «Пагоня»
 Таронта 1976

платна, скаўткі былі сёстрамі, а 7 лекараў працавалі 12 гадзін, каб абслухаць параненых. Агульнае ўражаньне было вельмі цяжкое: усюды лілася кроў, усюды енкі й плач. Адзін лекар меў атаку сэрца ды ледзь сам не памёр. Страты ў людзях былі б яшчэ большыя, але 14 бомб, па 100 кг кожная, не ўзрваліся. Сапёры іх пасья вывезьлі ў балота.

14 верасьня варожы абруч навокал Варшавы замкнуўся. Яе абаронцам стаў генэрал Чума, грузін па нацыянальнасьці, меў стотысячную армію.

17 верасьня да Валоміна з захаду пад'ехалі нямецкія панцырныя аўтамабілі. Нямецкі прадстаўнік даручыў мясцоваму бурмістру й паліцыі трымаць места ў парадку ды выконваць нямецкія загады.

Быццам бы паводле загаду, перададзенаму па радыё, польскае войска рухалася на ўсход у кірунку Берасьця. Прэзідэнт Ігнат Масьціцкі, які 1 верасьня выдаў загад змагацца «у імя Божа» з адвечным ворагам, нідзе

цяпер не абзываўся. Таму паўставаў чуткі — страшная рэч у вайну! — што ён забіты, ці недзе схаваўся або ўцёк за граніцу... Аб урадзе хадзілі чуткі, што быў у Берасьці, пасья — каля Львова.

Маральнай сілай усёй Польшчы стаўся ўспомнены гэн. Чума, абаронца Варшавы, ды гарачы патрыёт бурмістр Варшавы Старжынскі. Ягоньня палкія штодзённыя прамовы, баявы дух і арганізацыйныя здольнасьці шмат дапамагі палякам у барацьбе з немцамі. Недахоп жа ўрадавых камунікатаў, таёмнае палажэньне прэзідэнта ды ягонае маўчаньне пашкодзілі баявому духу польскага народу.

Абкружаная Варшава змагалася й цярпела. Удзень, кожныя дзьве гадзіны рэгулярна, былі налёты, уначы ж гудзелі безперапынна гарматы. Гітлер асабіста наглядаў за атакамі. 24 верасьня з Варшавы выехалі на лімузінах у кірунку Усходняй Прусіі ўсе дыпляматычныя прадстаўнікі.
 (Працяг будзе.)

16 красавіка 1993 г.

6

ХАТНІЯ ГУТАРКІ

Хто твой вампір?

ПАВЕТРА
(Працяг. Пачатак у № 8).
(Блізніцы, Воднік, Шалі)

Паветра, відаць, можна назваць самым удалым знакам у гараскопе. Справа ў тым, што чалавек, які валодае псіхафізіялагічнымі асаблівасцямі сангвініка, як правіла, лёгка спраўляецца са знешнімі аб'ектыўнымі цяжкасцямі і ўнутранымі нягодамі. Ён актыўны, дынамічны, здольны хутка перабудоўвацца, пераключаць увагу, пазбаўлены многіх устойлівых стэрэатыпаў, якія ўплываюць на ўсе іншыя знакі гараскопу. Жыццё яго адрозніваецца ад укладаў Зямлі, Вады і Агню, бо фізіялагічныя працэсы адбываюцца значна хутчэй, што вымагае шмат энэргіі. Агонь больш за ўсё падобны да Паве́тра, назапашвае жыццёвыя сілы як бы адразу, прычым часта болей энэргіі, чым яму патрэбна. Лішкі запасаў ня йдуць на карысць, выклікаюць адмоўнае адчуванне і дрэнны настрой. У адрозненні ад Агню Паве́тра не думае аб запасе, хоча жыць і жыве буднямі. Ён ня можа, як Агонь, за адзін раз спажыць порцыю энэргіі, роўную некалькім дням або сутачнаму спажыванню. Ён папросту згарае ад лішкаў сіл, стараецца паступова, на гадзіну-другую, схпіць тое-сёе карыснае з ежы (да 30%), з навакольнай прыроды (да 20%), з Космасу (да 10%), а астатняе выхапіць у сваіх сяброў і незнаёмых (да 35—40%). Паветра — вампір, але можа перабудаваць свой арганізм і не ўжываць людзкіх запасаў, карыстаючыся ўсім, што вакол яго. Праўда, такая перабудова можа выклікаць захворванні, бо энэргія чалавека больш «смачная» і карысная, ды і здабываць яе значна прасцей — у гутарках, пацалунках, палавых актах, і проста калі знаходзішся побач з ахвярамі.

Як правіла, Паветра вельмі кантактнае, яно можа з вамі размаўляць у аўтобусе, на вуліцы, у чарзе, можа папрасіць або прапанаваць цыгарэту, спытаць дакладны час і адразу працягваць размову. Праўда, Паветра з цяжкасцю ўступае ў кантакт з чалавекам Зямлі. Ён можа 2—3 разы пачынаць размову, якая не цікавіць Зямлю. Актыўная Зямля (Бык 20.4—19. 5) лепш за іншых адчувае вампіра і стараецца яго адхіліць ад сябе. А вось сьнежанская Зямля (Казярог 20.12—21. 01) або вераснёўская (Панна 20.08—19. 09) вельмі даверлівы і з задавальненнем слухае байкі «драпежніка».

Паветра, аднак, не кантактуе з людзьмі хворымі і вялымі — яму патрэбны здаровыя. Само Паветра можа губляць энэргію пры кантакце з больш магутным Агнём або больш халоднай Зямлёй. Для сангвініка, якім зьяўляецца Паветра, небяспечна доўгі час знаходзіцца ў невялікім памяшканні з людзьмі знака Агонь, асабліва актыўных яго прадстаўнікоў (20 ліпеня — 19 жніўня). Страціўшы энэргію, Паветра будзе шукаць донораў у іншых знакаў (Вада, Зямля) і гэтым папаўняе страты. Знайшоўшы ахвяр, Паветра рызыкуе захварэць: алергія, запаленне лёгкіх, палавыя расстройства. У цэлым зносіны Паветра з Агнём не такія небяспечныя для іх, бо спажываемая энэргія і адным, і другім хутка выдаткоўваецца на пакрыццё агульных фізічных стратаў, спосаба жыцця гэтых знакаў.

Прадстаўнікі аднаго тыпу (Паветра) практычна не крадуць шмат жыццёвых сіл адзін у аднаго, адчуваючы цялесную і духоўную блізкасць.

Падрыхтаваў
Аляксандр КАНДРАШОЎ.

Якая сукенка вам пасуе?

«Ці ёсць у мяне густ, ці ёсць свой стыль у адзенні?» — гэта хвалюе, напэўна, кожную дзяўчыну. Але як аб гэтым даведацца? Вось некалькі пытанняў з тэста, які прапанаваў сваім чытацкам болгарскі часопіс «Лада».

З трох магчымых адказаў на кожнае пытанне выберыце адзін, потым падлічыце, якіх адказаў у вас больш — на літары а, б, ці в. Пад гэтай літарай ў канцы вы і прачытаеце погляд на сябе. Толькі, калі ласка, не

ўспрымайце яго занадта сур'ёзна: гэта жарт. Але і жарт можа падштурхнуць да карысных думак.

1. У цябе з'явілася магчымасць цалкам замяніць свой гардэроб. Як ты гэта зробіш:

а) выберу адзенне толькі па апошняй модзе;

б) выберу тое, што мне больш за ўсё пасуе;

в) выберу такія рэчы, якія будуць пасаваць па колеры, якія можна аб'яднаць у розных варыянтах у залежнасці ад прызначэння.

2. Ці пасуе русавалосай дзяўчыне жоўты швэдар?

а) не;

б) можа быць, калі правільна падабраць астатняе адзенне — спадніцу, кофту, хустку на шыю;

в) магчыма і так, але калі ён ёсць, то яго трэба насіць не раздумваючы.

3. У вітрыне крамы вельмі прыгожая сукенка. Якая першая думка прыходзіць табе ў галаву?

а) сукенка, мусіць, вельмі дарагая;

б) цікава, як я ў ёй буду выглядаць?

в) ці спадабаюся я ў ёй свайму каханаму?

4. У цябе дзень нараджэння. Які падарунак узрадаваў бы цябе больш за ўсё?

а) кветкі;

б) вельмі прыгожая рэч, усё роўна якая, абы прыгожая;

в) парфума альбо іншая кашмэтыка.

5. Бацькі падаравалі табе сукенку, якая, на жаль, ня вельмі табе падабаецца. Як ты да гэтага паставішся?

а) павешу ў шафу, насіць ня буду;

б) падумаю, як яе перарабіць, каб яна лепш пасаваля;

в) пайду ў краму і замяню на іншую.

6. Ты хочаш перашыць свае старыя сукенкі, каб яны сталі моднымі. Але як ты вызначыш, што менавіта ў модзе?

а) па тым, што носіць большасць;

б) па часопісах модаў, па артыкулах аб модзе;

в) па ўбранні сяброўкі, яна заўсёды добра апранута.

7. Табе хочацца купіць парфуму. Як ты яе выбярэш?

а) калі будуць грошы — выбяру найдаражэйшую, дарагая парфума заўсёды добрая;

б) куплю спачатку нешта на пробу. Не спадабаецца — наступны раз куплю іншыя. Думаю, што так можна знайсці свае духі.

в) з кім-небудзь параюся.

а. Табе варты быць больш сьмелай: кепска, калі адзенне скоўвае чалавека, уплывае на яго рашэнні, настрой.

б. Ты ня толькі ідзеш у нагу з модай, але і добра ведаеш, што пасуе табе, а што не. Ты ўмееш выбіраць тыя рэчы і апранацца ў тым стылі, які адпавядае твайму тыпу. У цябе выдатны густ.

в. Добра, што ты такая практычная, але ці не занадта прыслухоўваешся да думкі іншых.

Падрыхтаваў
Аляксандр КАНДРАШОЎ.

Вагон № 26

Цягнік Горадня — Гомель яшчэ стаяў, а пасажыры пачалі рыхтавацца да сну. Некаторыя, дастаўшы з верхніх паліц брудныя матрацы, страсалі іх, расьцілалі і, не пакрыўшы сваю пасцель прасьцінамі, клаліся спаць, накрывшыся зверху ўласным паліто. Былі і больш прыстасаваныя: яны няспешна раскрывалі свае кайстры, выцягвалі адтуль прасьціны, пакрывалі імі такія ж брудныя матрацы і, задаволеныя зробленым, таксама адпачывалі. Але была і трэцяя група пасажыраў, якія проста размясціліся на голых паліцах.

Я назіраў за ўсімі і чакаў правадніцу. Дзесьці каля Ськідаль правадніца, нарэшце, з'явілася. Убачыўшы, што ў давераным ёй вагоне пасажыры ўжо сьпяць, пачала хвалявацца, крычаць. Я паспрабаваў патлумачыць ёй, што мне трэба ўзяць камплект пасцельнай бялізны, але яна мяне ня чула. Падляцеўшы да бліжэйшага з тых, хто нядаўна так утульна ўладкаваўся на старэнькім матрацы, паспрабавала ськінуць яго

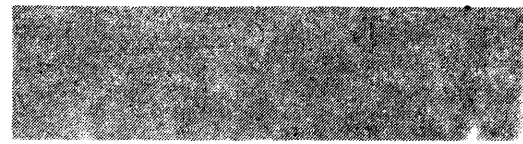
з паліцы. Сьцягнуўшы трох такіх начлежнікаў на падлогу, правадніца пачала енчыць: «Чаго разьлягліся? Нельга. Інструкцыя!» Пасажыры пачалі абурацца: маўляў, навошта нас трывожыце, нам і так добра. Але правадніца пачала тлумачыць, што за матрацы трэба плаціць, і плаціць цэлых 50 рублёў.

Сусед па купэ пакорпаўся ў кішэнях, але ў працягнутую руку правадніцы нічога ня трапіла. Мужчына скруціў тое, што было ў яго пад бокам і кінуў некуды наверх. Правадніца кінулася да наступнага, але і той пачаў адбівацца: «За такую брыдоту ды яшчэ й плаціць!» Атрымаўшы адпор, правадніца знікла, а праз нейкі час з'явілася ўжо з брыгадзірам, той таксама спрабаваў навесці парадок. Але людзі, якія ўжо ўладкаваліся спаць, нават не рэагавалі. Убачыўшы, што з усяго вагона я адзін пакуль што ня сплю, брыгадзір падыйшоў да мяне. Калі я патлумачыў, што хачу ўзяць сабе пасцель, каб адпачыць як

чалавек, той здзівіўся: а ты што, грошы лішнія маеш? Бачыш, як астатнія сьпяць, але калі ў цябе ёсць лішнія, тады плаці — з 1 красавіка такое задавальненне каштуе 200 рублёў — хіба не шкада? Пералічыўшы атрыманыя ад мяне грошы, праваднік-брыгадзір прынёс камплект бялізны, на якім, магчыма, спаў мой дзед за польскім часам.

Разаслаўшы гэты скарб, я лёгка спаць, але сон доўга ня йшоў да мяне: у галаве раіліся думкі — дзіўная рэч, сённяшняе жыццё і людзі, якія едуць разам са мной. Усе яны едуць гандляваць аж да Расеі, толькі і чуеш між імі размовы, дзе і што лепей прадаць, што хутчэй ідзе на торжышчы Польшчы, Кітаю, колькі можна зарабіць, перапрадаўшы беларускае мяса, масла ў Расеі, Польшчы, падлічваецца барышы. А вось стварыць сабе элементарныя чалавечыя ўмовы не жадаюць — шкада грошаў.

Г. АСТРОЎСКІ.

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

«Грунвальд». Фатаграфаванне А. Уладасевіч.

Крамы

Беларуска-харвацка-брытанская

Сумеснае беларуска-харвацка-брытанскае прадпрыемства «Ruddi» адчыніла ў Горадні новую краму. Праўда, пакуль крама ня мае сталай назвы. Аднак гэтая падзея не заставіла без увагі пакупнікоў, паколькі кошт прадуктаў харчавання практычна не перавышае тых, што ў дзяржаўных і камэрцыйных крамах.

Частка прадуктаў завезена з Харватыі: напоі, кансервы, саленыя, цукеркі, шакалад і інш. Хоць усё гэта цяжка ўявіць, асабліва калі расейскае тэлебачанне апавядае аб падзеях у былой Югаславіі. Некалькі гатункаў апетытнай шынкі дастаўлена з Бярозаўскага мяса-кансервавага камбіната. А лепей за ўсё ў першыя два дні разышлася італьянская бульба.

Дагэтуль тут была таксама крама «Садавіна й гародніна». Пасля рамонту памяшкання, асабліва прыляўкі, не пазнаць, а ўсе прадаўцы, якія працавалі раней, атрымалі месца й зараз.

У крамы павінна быць будучыня, паколькі фірма «Пульс», якая ў сумесным прадпрыемстве прадстаўляе Беларусь ужо даўно й стала зарэкамэндавала сябе ў Горадні. Нагадаю толькі, што яшчэ ў сярэдзіне 80-х гадоў фірмай «былі збудаваны адны з лепшых у былым Саюзе тэнісныя корты, якія й зараз застаюцца гонарам нашага горада.

М. ЖЫЛЕЎСКАЯ.

3 крымінальнай хронікі КРАДУЦЬ МЕДЗЬ

Менавіта пад знакам каляровых мэталу прайшоў і гэты тыдзень.

Так, медныя аноды былі скрадзены з гальванічнага цэху завода электравырабаў у Лідзе. У Горадні на будоўлі па вуліцы Пучкова адсечаны 30-мятровы медны кабель. Злодзей — рабочы завода буйнапанельнага будавання — затрыманы. Таксама быў затрыманы злодзей і ў Слоніме, які спрабаваў скрасыць з будоўлі 40 мэтраў зноў жа меднага кабеля.

Нечаканы фінал напатак МАЗ з 24 тонамі медзі, які накіроўваўся ў Каўнас, але быў затрыманы 2 красавіка на КПП Пусяворы. Рашэннем Воранаўскага нарсуда аўтамабіль з меддзю быў сканфіскаваны й перададзены ў Горадню пад ахову на тэрыторыю аптовай крамы па вуліцы Карскага.

Уначы, 10 красавіка, гаспадар медзі, жыхар Луганскай вобласці, які, відаць, не супакоўся пасля страты дольцаў, разам з двума памагатымі прабраўся на тэрыторыю крамы. Яны збілі й звязалі двух вартаўнікоў, селі ў свой МАЗ і зніклі.

НА ПАМЕЖЖЫ

9 красавіка на КПП Пусяворы пры даглядзе маршрутнага аўтобуса ў жыхара Летувы было знойдзена 3 тысячы каробак з запалкамі.

У той самы дзень на аб'ездных дарогах у Воранаўскім раёне былі затрыманы МАЗ з 6 тонамі бульбы, ЗІЛ з 12 тонамі дызельнага паліва, а таксама «Масквіч» і ВАЗ, на якіх перавозілі па 150 кг каляровых

мэталу.

Праз дзень тут зноў затрымалі два МАЗы з Енішкаў, якія везлі са Слуцку 28 тон дызельнага паліва.

11 красавіка на КПП Каменны Лог у Ашмянскім раёне пры даглядзе аўтамабіля ВАЗ, якім кіраваў жыхар Вільні, быў сканфіскаваны самаробны пісталет.

НА ДАРОГАХ

10 красавіка трактарыст калгаса «Уперад» Слонімскага раёна на падпітку ехаў трактарам Т-40. На дарозе ля вёскі Загрыцкава ён зьехаў з дарогі й перакуліўся. У выніку рабочы слонімскай фабрыкі «Тэкстыльшчык» ад атрыманых пашкоджанняў на месцы памёр.

12 красавіка такі ж лёс напатак 23-гадовага калгасніка калгаса «Расвет» Ашмянскага раёна, які на ўласнай «Яве» перакуліўся на дарозе ў вёсцы Баруны.

Яшчэ адзін «рассветовец», але толькі са Сьвіслацкага раёна — ахвяра дарожнага здарэння. Ён памёр у шпіталі. Праўда, напасьледак паспеў сказаць, што упаў з гары, хаця на самой справе кіраваў у нецвярозым стане матацыклам «Іж», на якім перакуліўся ля вёскі Куклічы.

ЗДАРЭНЬНІ

Раніцой 10 красавіка ў тралейбусе ля СШ № 17 памёрла 62-гадовая грамадзянка Польшчы, якая прыехала ў Горадню з Беластоку па прыватных справах. Нябожчыца да гэтага пакутавала на сардэчнае захворванне.

Г. СЫСОЙ, старэйшы інспектар прэс-групы УУС аблвыканкама.

Вялікдзень: рынак паменшаў...

Перад каталіцкім вялікднём рынак значна паменшаў. Амаль ня было пакупнікоў з Польшчы, ды й апусьцелі рады тутэйшых гандляроў мясам і шынкай. Праўда, як заўважыў адзін сталы прадавец, з мясам стане значна цяжэй, бо на вёсцы ўжо няма чым карміць скаціну. Мех мукі каштуе 3000 рублёў, а тона камбікорму — 55 000. Вось і паспрабуй выгадуць. Апошнімі выхаднымі цэны зноў падняліся:

Сьвініна, 1 кг — ад 400 да 1800 руб.
Цяляціна, 1 кг — ад 700 да 800 руб.
Вэнджаніна, 1 кг — ад 1000 да 2500 руб.
Шынка собская, 1 кг — ад 900 да 1300 руб.
Яйкі, дзесятак — 230—250 руб.
Курыца, 1 шт. — ад 2300 да 2500 руб.
Морква, 1 кг — 180 руб.
Цыбуля, 1 кг — ад 50 да 60 руб.
Бульба, 1 кг — 40—50 руб.
Яблыкі, 1 кг — ад 250 да 400 руб.
Алей, 1 л — 350—400 руб.
Сала салёнае, собскае, 1 кг — 600—650 руб.
Сьмятана, 1 л — 300 руб.
Мёд, 1 кг — 1500 руб.
Ружы, 1 шт. — ад 200 да 400 руб.
Гарэлка, 1 бут. — 400—450 руб.
Злотыя, 1 тыс. — 41 руб.
Даляр ЗША — 760—770 руб.

М. ЖЫЛЕЎСКАЯ.

НІЧЫЯ

У мінулы панядзелак адбылася чарговая гульня чэмпіянату Беларусі па футболе паміж гарадзенскім «Нёманам» і салігорскім «Шахцёрам». Нягледзячы на тое, што амаль два таймы гаспадары пляцоўкі не пакідалі ў спакоі брамніка гасцяў, лік матчу 1:1.

Спартыўнае шчасьце яўна было не на баку гарадзенцаў, але ж і прафэсіяналізм футбалістаў яму не спрыяў...

(УЛАСН. ІНФ.)

ВАЛЮТА

Ужо каторы тыдзень кошт далара ў камэрцыйным банку «Комплекс» у Горадні застаецца амаль бяз зьмен. Як кажуць пакупнікі, — «зялены» стабілізуваўся. Гандаль валютай ідзе даволі жвава, асабліва ў камэрсантаў, якія круцяцца ў мясцовым унівэрсагу каля аднаго з пунктаў банка «Комплекс». Дзённы заробак спрытных прадпрыемстваў, з іх жа слоў, складае каля пяцідзесяці далараў.

Што ж, ня цяжка здагадацца, каму на Беларусі добра жывецца...

Курс валюты банка «Комплекс» у Горадні 15 красавіка:

Назва валюты	Скупка	Продаж
Даляр ЗША	776	818
Нямецкая марка	455	505
Ангельскі фунт	970	1111
Французскі франк	126	141

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАЎЦОЎ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газета выдаецца штодзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афсэты друк.
Гарадзенская вабласная ўзбуйненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 15 красавіка 1993 г.
Тыраж 3400 паасобнікаў. Замова 1922

Абвесткі

Прадаю будаўнічыя матэрыялы для пабудовы лецішча, катэджа. У наяўнасці маю: цэгла — 3 тыс. штук, ваконыя й дзвярныя блёкі, брус, дошкі для падлогі, шыфер, кроквы. Тэлефанаваць пасля 18 гадзін: 47-19-94.

Прадам новы запакаваны гасцынны блёк «Міраж» сьветлага колеру з люстрамі коштам 110 тысячаў рублёў.

Зьвяртацца на адрас: пр-т 40 год Перамогі, д. 6, кв. 55.

Вяснянка ў Любліне

У старажытным польскім горадзе пабываў харавы калектыў «Вяснянка» Гарадзенскага пэдукацыйнага цэнтру, які паказаў гаспадароў сваім выканаўчым майстэрствам. З трыма канцэртамі выступіла «Вяснянка» перад жыхарамі Любліна. Гучала музыка розных эпох і стыляў. А затым з візітам у адказ госьцем гарадзенцаў быў тэатральны калектыў Люблінскага пэдагагічнага ліцэя, які падрыхтаваў праграму пра славу тага Адама Міцкевіча.

М. ВАСІЛЕЎ.

Новы сэрвіс

Каб не здаваць у камісійную краму па нізкім кошце тавар, затрыманы мытнікамі, гарадзенскія турысты-камэрсанты знайшлі выйсьце. Зараз сьледам за тымі, хто ад'язджае ў замежжа, на ўласных легкавіках да КП Брузгі едуць сваякі, дзе чакаюць вынікаў працы мытнікаў. Калі ў турыста выявіцца лішні тавар, яго памочнік на службовым аўтобусе мытнікаў хутка адвозіць затрыманыя рэчы. Каштуе такое задавальненьне ўсяго 500 рублёў.

(г. а.)